పరీక్ష

'బాలకృష్ణ'

రైలుకట్ట ప్రక్క, ఆ వాలుక్రింద దట్టంగా మొలచి ఉన్న రెల్లు దుబ్బులో పడిఉంది ఒక మొండెం. రక్తం చారలు ... గట్టువాలుపై గడ్డిపైన — ఆప్యాయంగా ఒకకుక్క నాకుతోంది. కాకులు పొడుచుకు తింటున్నాయి వాటి విందుకు అడ్డువస్తున్నాయి రాబందులు. పట్టాలమధ్య ఉన్నతల; మెడదగ్గిర రక్తం గడ్డకడ్తోంది. అదంతా నెత్తురు మడుగు.

కొద్ది గంటలక్రితం ఒక వ్యక్తి రైలుక్రింద పెట్టాడు తల. ఈబాధ అంతులేనిది అనుకున్నాడు. భరించలే ననుకున్నాడు. రైలు క్రిందపడితే ఒక్క క్షణం. ఒక్క క్షణం. అంతే ఇంక అంతా సుఖం. అదీ అతనుకన్న స్వప్నం. ఈపరిస్థితుల్లో జీవించడం కన్న అదే మేలనిపించింది. గుండె రాయి చేసుకున్నాడు.

స్కూలు ఫైనలు పరీక్ష పోయింది రామానిది. 'ఫరవాలేదు నాయనా' అన్నాడు తండ్రి. తల్లి 'ఏం చేస్తాం నాయనా' అంది.

భార్యనంబరు కొట్టవచ్చినట్టుంది పేపర్లో. తనను చూసి, స్కూలు ఫైనలు ప్యాసవలేనివాణ్ణిచూసి నవ్వుకుంది ప్యాసయినభార్య. ఫరవాలేదన్న తండ్రి మాటలో 'దవటా' అనే ధ్వని వినిపించింది. 'ఏం చేస్తాం' అన్న తల్లి నిట్టూర్పులో — యీదద్దమ్మ నాకెందుకు పుట్టాడు అన్న స్ఫురణఉంది. 'ఛీ అల్లా అంటారా?' తల్లిదండ్రులు అల్లా ఆలోచిస్తారా? అదంతా తనభావన అనుకున్నాడు. కాదు. ఒకసారా రెండుసార్లా ఇది మూడో మారాయె.

"వట్టి వెధవలంతా ప్యాస్ అవుతున్నారు మీ వాడు అవకపోవడం...."

ఆమాట అంటున్న దెవరవుతే నేం. వెధవలకంట వెధవ్వు, దవటలకంట దవటవు. అనే సూచన ఇమిడే ఉంది అందులో. ఇటువంటి సూటీపోటీ మాటల్ని రామం తట్టుకోలేకపోయాడు.

పేపరుకోసం కళ్లు కాయలు కాసేట్టు ఎదురు చూశాడు. ఈమారు తప్పకుండా దాటగలన నే ధీమా ఉంది.

అత్తవారి ఇంటికి వెళ్లినప్పుడు 'ఏమోయ్ ఈమారు ఎల్లారాశావు?' అంది అత్తగారు.

రూప ఆత్రంగా ప్రక్కనుంచి వింటూ ఉండడం తను గమనించక పోలేదు.

'ఈమారు చాలా బాగా రాశాను' అనబోయాడు.

కాని ప్రశ్నలో నే నువ్వు 'ఘోరీ'వి అన్నది స్ఫురించి ఆగిపోయాడు. ఈమారు తప్పకుండా ప్యాస్ అవుతాడు తను.

సగర్వంగా చెప్పాడు 'మాస్టారు గారేపు' అని.

గర్వంగా మెరిశాయో — మూద్దాంగ ఏమాత్రం దాటతారో అని సవాలుచేశాయో తేల్చుకోలేక పోయాడు రూపకళ్లుచూసి.

సాయంత్రం ఇంక షైరు వెళ్దాం అనుకుంటున్నాడు. రామం ఏమంత చిన్నవయసువాడు కాదు. అది కోర్కెలు తలలు ఎత్తే వయసు. పంధొమ్మిది. రూపకి పదహారు. స్కూలు ఫైనలు పరీక్షలు రాసింది. అడుగుదాం అనుకున్నాడు ఎల్లా రాసిందో. తను— అడగడం. ఇంతకుముందు రెండుమూడుమార్లు ప్రయత్నించాడు. అడగలేకపోయాడు. ఎల్లాగ— తనేం పెద్దచదువు చదువుతున్నాడా? — ఎల్లా రాశావని పెళ్లాన్ని అడిగేందుకు — రూపను ఎన్నోసార్లు అడుగుదాం అనుకున్నాడు తను అయిదవఫారంలో రూప ఉన్నప్పుడు అడిగినట్టు అడుగుదాం అని.

లెక్కల పేపరు పుచ్చుకు చేవాడు! ఏదీ యిది బజారు బిల్లు — చెయ్యకే... ఇదే చెయ్యలేదూ? — ఇల్లా అంటూ పెద్దరికం వెళ్లబోసేవాడు.

అత్తగారు, అల్లుడు కూతురు చదువులో అంత శ్రద్ధచూపించడంచూసి చాలా సంతోషించింది. అసలు రామం ఇందుమిందు పెళ్లి చేసుకునేప్పుడే నిశ్చయం చేసుకున్నాడు. తను కాలేజీలో చదివేప్పుడు

రెండేళ్లు హాస్టల్లో ఉండి - తర్వాత దాన్ని స్కూలు ఫైనలు కాగానే తనదగ్గిర్కి తీసుకువెళ్ళి కాలేజీలో చేర్పించాలని.

డబ్బుకేంలోటు లేదు. తను తండ్రికి ఒక్కడే కొడుకు. అది వాళ్ళకు ఒక్కతే కూతురు. డబ్బు యిద్దరూ సమానంగా ఇళ్లదగ్గర్నుంచి తెచ్చుకుంటూ ఇద్దరూ హాస్టల్లో ఉండడమా? లేకపోతే కాపరం పెట్టి యిద్దరూ ఒకచోటే ఉండడమా?

'వివాహం విద్య నాశనం ... శోభనం సర్వ నాశనం'—అది పూర్వం...

తల గువ్వుకుంటున్నాడు. రూప అలంకరించుకుని ఎందుకో వసారాలోంచి వెళ్తోంది. ఎల్లా రాసిందో పేపర్లు అడుగుదాం అనుకున్నాడు.

రూపను చూడగానే ఇంకేదోలా అనిపించింది. పిలిచాడు. ఎల్లా రాశావన్నాడు.

"ఏమో—నాకు తెలియదండి. ఏదో రాసి వచ్చానంతే—ఏం జరుగుతుందో—"

ఈ ధోరణిలో చెప్పింది. ఆడవాళ్ళే యింత. వెట్టి మొహాలు. ఏం రాశారో తెలియదు. ఏ ఫలితం వస్తుందో తెలియదు. తెలివి ఇలాగే ఉంది. 'ఏం రాశావో తెలియదూ!'

పెద్దరికం చూపించాడు.

చూపించి ఏదో ఉడికి వస్తున్న కోర్కె... చదువు మీద నుంచి దృష్టి మరలించగానే...

"కాలేజీకి వెళ్తారు కదూ..." అటువంటిమాటే అంది. ఈ మాటే కాకపోయినా. ఈ ప్రశ్నకు అర్థం ఆపదాలలో ఉన్నది కాదు మరేదో—

"నే నొక్కణ్ణే వెళ్లన్లే బెంగ పెట్టుకోకు... నిన్నూ..."

సిగ్గు పడింది.

ఒక్కడుగు తిరిగి వేసింది.

ముఖం దాచుకుంది.

రామం ముందుకు వేశాడు అడుగు.

రూప స్కూలు ఫైనలు ప్యాసయింది. తన నంబరు లేదు. రూపనంబరు వెక్కిరించింది రామాన్ని.

"ఏరా రామూ.... పోయిందిట్రా?"

పరామర్శ—వాడు వట్టి పిక్కాగాడు. తెలుగులో కూడా రెండు మాటలు కలిపి రాయలేదు. ఇంటరు ప్యాస్ అయాడు ఫస్టుక్లాసులో రామం సహాధ్యాయి

కళ్ళ నీళ్ల పర్యంతం అయింది.

"పోన్లేరా యీమారు—అక్టోబరుకు ప్రయత్నం చెయ్యి తప్పకుండా ప్యాస్ అవుతావు—మరేం ఫరవాలేదు. వెధవలంతా ప్యాసవుతున్నారు..."

"..........."

"ఇదుగో...పిలక మాష్టారున్నారు చూశావ్. ఆయనకు పిలకుంటే మన నేం చేసింది కానీ—గొప్పగా కోచింగ్ యిస్తారులే..."

ఎక్కడికో పరుగెత్తుకు పోయాడు రామం.

ఆ శవం దృశ్యం ఎదురయింది.

* * * *

ఆ రాత్రి పడుకున్నాడు. కళ్ళ వెంట నీళ్లు రాడల్లేదు కాని ఏమిటో నోరు తడారి పోయినట్టు ఉంది, బ్రతుకు బీడు వారినట్టు ఉంది. భవిష్యత్ శూన్యంలా ఉంది. ఒక్కొక్కళ్ళే—అంతా తనని వెక్కిరిస్తున్నారు. ఒక్కళ్ళలోనూ మానవత్వం లేదు.

తను కష్టపడి చదివిన చదువు ఒక్కళ్లకీ అక్కర్లేదేం? తెల్లవార్లూ చదివిన రోజులు ఉన్నాయి.

రామం చదువుతూఉంటే—చెప్తే వినకపోతే తండ్రి బలవంతాన కేకలు పెట్టి పడుకోమన్న రోజులు ఉన్నాయి. ఇల్లా ఎందుకు జరుగుతోంది. అసలు మెదడనేది తనకు లేదా? లేదూ. రైలంటే—ఏ జంతువు లాగుతుందనో ఆలోచించే రూపపాటి తెలివీ లేదూ తనకి? చక్కటి పద్యం కనపడితే భావంమాట అటుఉంచి అర్థంకోసమే నిఘంటువుల్ని ఆశ్రయించేవాళ్ళపాటి బుర్ర లేదూ? బజారుకు వెళ్తే అరవీశ వంకాయలు కొనేందుక్కా పెన్సిలూ కాగితం తెచ్చేవాళ్ళకంటే తీసిపోయాడా?...

ఏదో యిందులో ఉంది. ఈ పరీక్షలు తెలివికి కొలతబద్దలా?...

రామం ఆలోచించుకుంటూ పడుకున్నాడు బాహ్యప్రపంచాన్ని మరచిపోయి. ఏవేవో ఆలోచనలు తిరుగుతున్నాయి.

ఆ శవం — ఆ మొండెం — (భయంకర దృశ్యం...)

రామం తనూ ఆత్మహత్యే శరణ్యం అనుకున్నాడు.

పరుగెత్తుకు వెళ్ళాడు. అంతా తనని వెంటాడుతున్నారు. అంతా వెక్కిరిస్తున్నారు. రైలుక్రింద పడడం సుఖం అనుకున్నాడు.

ఆ తలను రక్తాన్ని చూడగానే తల తిరిగి పోయింది. ఆ మొండెం...

పడిపోయాడు నేలమీద. ఆ వాలుమీదుగా దొర్లిపోయాడు.

తలకు దెబ్బ తగిలి సొమ్మసిల్లిపోయాడు.

చీకటి ఆవరించుకుంటోంది. రైలు కూత దిగంతాల తాకి ప్రతిధ్వనించింది. రామం భయంతో వణకిపోయాడు. అది ఒక రాక్షసి. చప్పుడు గుండెమీద సమ్మెటతో కొట్టినట్టు ఉంది. రైలు కాంతి ఆ పట్టాల మీద పడి— తెలుపు కత్తివాలు పై తళుకులా ఉంది. భయంతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

లేద్దాం అనుకున్నాడు. నిస్సత్తువ ఆవహించుకుంది.

రైలు గుండెలమీదనుంచిలా దొర్లిపోయింది. పెనుభూతం గుండెలమీదనుంచి దిగిపోయింది.

తను చచ్చిపోతే?...

అమ్మ నాన్న!...

రూప!...

ఒక్క కొడుకు రామం. గారాంగా చూసుకుంటున్నారు. జ్వరం వస్తే ఒక్క క్షణం వదలక— అమ్మ...

జ్వరం వచ్చింది. అమ్మ రాత్రి అనక పగలనక అల్లా కూర్చునిఉండేది తలాపుదిక్కున. తల తిప్పాడు ఎందుకో ఏదో అమ్మతో చెప్దాం అని. అమ్మ కన్నీరు చూసి చాలా బాధ అనిపించింది.

'ఎందుకమ్మ ఏడుస్తావు?' రామం కడుపు తరుక్కుపోయింది.

తల్లి, నుదుటిమీద చెయ్యి వేసి

"అబ్బే, కంట్లో నలక పడ్డేను..."

అమ్మ చెయ్యి చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"అమ్మా.. నాన్నగారు" అని తను ఏదో చెప్పబోతూ ఉంటే...

"ఏమండోయ్...మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నాడండి"

అది అర్ధరాత్రి వేళ.

వెంటనే వచ్చారు నాన్నగారు

"ఏం కావాలి నాయనా" అంటూ.

నాన్నగారు కూడా కునుకు లేకుండా కూర్చున్నారా తనకోసం.

"నాకు నిద్దర వస్తోంది. మీరుకూడా పడుకోండి"

"నిద్దర రావడల్లే నాయనా... పగలు పడుకున్నాదూ..." అంది అమ్మ. అది అబద్ధం. అమ్మ అసలు కతనదగ్గర్నుంచి కదలందే.

తను చచ్చిపోతే అమ్మ ఎంత బాధ పడిపోతుంది. తను సుఖపడ్తాడు ఆత్మ హత్య చేసుకుంటే. మరి అమ్మమాట. పంధొమ్మిదేళ్లు హృదయం యిచ్చి ప్రేమించి పెంచిన నేరాన్న నికృష్టమయిన బాధలు పడుతుంది. ఇంక ప్రేమించేందుకు ఎవరున్నారని. ఎవరిని చూసుకుని బ్రతుకు తుంది ?

'అమ్మకూడా నాకుమల్లే నే...'

గుండె గుభేలుమంది.

ఇంటి దగ్గర ఏం జరుగుతోందో...

తలంతా దిమ్మగా ఉంది. మైకంగా ఉంది. భూమంతా తిరుగు తున్నట్టు. నీరసం కదలనివ్వనట్టు. బహు కష్టంమీద చేతులుఆన్చి లేవగలిగాడు. మెత్తగా తగిలింది ఏదో.

అది శవం.

ఇతను చేసినపనికి ఎంతమంది గుండెలు పగిలి ఏడుస్తున్నారో! ... ఇతనికి రూపవంటి భార్య ఉందేమో!

తన జీవితాన్ని, భర్త జీవితంతో పెనవేసుకుని ఉన్న ఆమెను కూడా హత్యచేశాడు నీచుడు—

తల్లిదండ్రులు ముసలివాళ్ళేమో. ఇతనే ఆధారమేమో వాళ్ళకి.

పైకి వచ్చి ఉద్ధరిస్తాడని ధైర్యంతో వేలు అప్పులు చేసి చదివిస్తున్నారేమో—

వాళ్ల పీకలు చేతులారా నులిమాడు.

చిన్న బాధను తట్టకోలేని పిరికిపంద.

బలవంతాన చచ్చిన వాళ్లు భూతాలవుతారు ఒక్కమారు భయం ఆవరించుకుంది.

దూరంగా కాంతి. కాంతిలో నలుపు. పెద్ద చప్పుడు. చప్పుడు నుంచి భూతం ఆవిర్భవించింది.

"ఏమిటన్నావ్ పిరికిపందనా ?"

దబాయిస్తోంది.

కాదని నోటి చివరవరకూ వచ్చి ధైర్యం చేసి 'అవును అక్షరాలా' అన్నాడు రామం.

"నువ్వు చెయ్యబోయిన ఘనకార్యం ఏమిటి?"

ముదలకించింది భూతం.

అవును తను చెయ్యబోయింది ఏమిటి ?

"లేదే నిన్ను తప్పించాను. లేకపోతే యిందాకే రైలు క్రింద పడేవాడవు. నాలాగే నువ్వూ చచ్చేవాడవు!

కాదనలేక పోయాడు రామం.

"స్వార్థం చూసుకున్నాను...

మానవుడిలా మాట్లాడుతోంది భూతం. భూతాల్లో కూడా మానవత్వం ఉంటుందన్నమాట, మానవుల్లో భూతాల తత్వం ఉన్నట్టే—

"ఏబాధలూ అట్టేఉండవు. ఏ గాయం మానక పోడంలేదు. అది కొత్తలో చచ్చేబాధ వేస్తుంది. చద్దాం అనిపిస్తుంది. కాని కాలం మాన్పితీరుతుంది...."

రామానికి అంతే అనిపించింది.

"స్వార్థంకోసం క్షణం బాధ అనుభవించలేక చచ్చాను రైలు క్రిందపడి. స్కూలుఫైనలుపోయింది. నా అభిమానం దెబ్బతింది. అల్లాచూడు నేననుకునే నేను, ఎల్లా తూట్లు పడిపోయానో; ఆ నేను నేను కాదు. ఆ శవాకారమే నేనయితే ఇంక నేను ఎల్లా రాగలిగాను. ఆ నేను, నేను కాను. ఇప్పుడు కనపడే నేను, నేను. ఆ భౌతిక దేహాన్ని చంపేస్తే యింకసుఖం అనుకున్నా....

కాదామరి అనుకున్నాడు రామం.

'చావడం సులువే. ఇంజక్షను చురుక్కు మన్నట్టే, అంతే. చురుక్కుమనగానే చచ్చిపోయి ఉంటాం. అందులో బాధ ఏంలేదు .."

అన్నీ మర్చిపోయి—తనసంగతి జ్ఞాపకంవచ్చి చచ్చిపోతే బాగుండు ననుకున్నాడు రామం...

"కాని ఇప్పుడే మాయింటికి వెళ్లివచ్చా. ఆ దేహంతో మనం నాశనంకాం అసలు 'నేను' ఇల్లా ఉండిపోతుంది మా అమ్మ గుండెలు పగిలేట్టు ఏడుస్తోంది. నాభార్య శోకాలు పెడ్తోంది. ఇంకా నే నీ ఘన కార్యం చేశానని తెలియదు. పాపంవెతుక్కుంటున్నారు. ఈవిషయం తెలియగానే..."

"రామం—యింక అల్లా స్థాణువులా ఉండలేక పోయాడు.

భూతం కళ్లె వెంట నీళ్లు పెట్టుకుంది.

కన్నీళ్లు తుడుద్దాం అనుకున్నాడు. చేతులుతీసి తన తలవర్కు వంగి, ఏదో చెప్పబోతున్న భూతం కళ్లనీళ్లు తుడవబోయాడు. ఏదో తడిలా తగిలింద.

రామం తలనుంచి కారిన నెత్తురు గడ్డ కడ్తోంది.

నీరసంగా లేవబోయాడు.

లేచాడు కష్టంమీద.

భూతం మాయమయింది. కనపడకపోయినా ఏదో అస్పష్టంగా చెప్తూనే ఉంది. వినపడ్తూనే ఉన్నాయి.

"అన్ని పాపాలకంటే మహాపాపం, దారుణం, పిరికితనం కల్గిఉండడం. మన పిరికితనంవల్ల యితరులని బాధలు పెట్టడం. చిన్నబాధల్ని ఓర్చుకోలేని మనం ఎందుకు పనికివస్తాం. కష్టసుఖాలు వస్తూ ఉంటాయి—పోతూ ఉంటాయి.

క్షణం బాధ ఓర్చుకోలేక—మనసారా మన కోసం ప్రాణాల్ని అర్పించే వ్యక్తుల్ని బాధపెట్టడం కంటే అన్యాయముందా?

నువ్వు బాధపడ్డా నువ్వు ప్రేమించేవ్యక్తిని సుఖపెట్టు. నీశరీరం కష్టపడ్డా, నీ అహం దెబ్బతిన్నా, నీ దేహంపోయినా, మిగిలిపోయిన నేను సుఖపడుతుంది.."

అల్లా భూతం గొణుగుడు వినపడుతూనే ఉంది.

అది వింటూ పోతున్నాడు రామం.

ఎదురుగొప్పి తగిలింది. పడ్డాడు. అయినా పెద్ద దెబ్బేంతగల్లా.

ఇంటిదగ్గర తనకోసం ఎంత కంగారుపడుతున్నారో.

అమ్మ, తను ఏదో అయిపోయాడని ఆత్మహత్య...

రామం పరుగెత్తాడు.

తడబడుతున్నాయి కాళ్లు. పడుతున్నాడు. లేస్తున్నాడు.

వెలుతురు మీదపడింది.

వెంటనే 'యిరుగోరా అబ్బాయిగా' రనే పాలేరుమాట—దెబ్బ అనే పొలికేకలు వినపడ్డాయి.

ఒక్కమారు నీరసం ఆవరించుకుంది. కూలిపోయాడు కుప్పలా.

* * * *

జ్వరం—పేలాపన. అందులోనే ఆలోచన. అందరికంటె తను తీసిపోయాడా?...

భూతాన్కి తలలేదు. ఒకోమారు తలతోటే ఒకోసారి తలలేకండానూ కనపడుతోంది. తల ఉన్నప్పుడయినా తల మొండెం వేరుగా కనపడ్తున్నాయి.

"తీసిపోయాం అనుకుంటాం—మనం ఏమీ తీసిపోలా ఎవరికన్నా—"

నిక్కచ్చిగా, తీర్పుగా, బల్లగుద్ది చెప్పింది భూతం.

"మరి నేనెందుకు యిల్లా తప్పిపోతున్నాను?"

భూతం ఏదో చెప్పబోతోంది.

తల్లి తట్టి లేపింది.

'ఇదుగో చూడు నాయనా...అదే ఆలోచనా. అనేకో అనబోతోంది.

భూతం సమాధానంకోసం ఎదురుచూస్తున్న రామం నెమ్మదిగా కళ్లు తెరిచాడు.

"కలొచ్చిందా నాయనా?"

నీరసంగా ఉన్నాడు. విసుగు వచ్చింది. ఏమిటో మాటిమాటికీ కొంప మునిగినట్టు లేపుతుంది. అదే అనేశాడు.

"ఎందుకు అస్తమానూ గుట్టాడిస్తావు యిల్లా పడి ఉండనివ్వక?"

తల్లి చిన్నబోయింది. పాపం నీరసంగా ఉండి అసలు మాట్లాడలేకపోతున్నాడు కాబోలు ఎందుకు మాట్లాడించానా అని బాధపడింది.

కళ్లుమూసుకు పడుకుంటే నిస్త్రాణ వచ్చిందేమో అనే భయం.

గ్లూకోజు ఇస్తే కొంచెం తగ్గుతుందనే ఆశ.

ఏమిటో మాట్లాడకుండా అల్లా కొడుకువైపు చూస్తూఉంటే ఏదో ఆదుర్దా.

డాక్టరు ఏం ఫరవాలేదని చెప్పారు. రక్తం కొంచెం నష్టం అయింది అంతేట—

ఉండుండీ ఉడికుండీ ఏమిటో 'నేనెందుకు ఫెయిల్ అయాను' అంటూఉంటాడు.

అదేదో మానసిక వ్యాధిగా పరిణమిస్తోందని తల్లి భయం.

తండ్రి భయం.

కళ్లుమూసుకున్న రామానికి మళ్ళీ తలలేని భూతం సాక్షాత్కరించింది.

'తెలివికి ఈ పరీక్షలు కొలతలు కావు. నేను చక్కటి బొమ్మలు గీసేవాణ్ణి. నా అంత తియ్యగా కబుర్లు చెప్పగలవాళ్లు లేరు. నా ముందు ఇంగ్లీషు మాట్లాడటం అంటే నే దడగా ఉండేది మాష్టార్కి!....

"మరెందుకు పోయిందీ..."

"నాయనా...యిగుగో......" మళ్ళీ వెన్ను రాస్తూ లేపింది తల్లి. "కొంచెం గ్లూకోజునీళ్లు ఇమ్మంటావా?"

"అబ్బబ్బ....కొంచెంసేపు ప్రశాంతంగా పడుకోనివ్వవు కదా కర్మ వచ్చింది...చచ్చినా సుఖపడి ఉందును..."

ఆ తల్లిగుండెల్లో బాకులు దూసుకున్నాయి ముఖం వివర్ణమయింది.

తన ప్రశ్నకు, సమాధానం రాకుండా, భూతం మాయం అవడానికి కారణం అమ్మ ఆ భూతం తనకు దైవం. తను ఆత్మహత్య చేసుకోకుండా కాపాడింది. ఇప్పుడు తనకి ఒక దారిని చూపిస్తుంది. అది రామం ఆశ. అమ్మ ప్రతీమారూ అడ్డుపడ్తోంది పానకంలో పుడకలా. రెండు మూడుసార్లు ఇల్లా జరుగుతే భూతంగారికి కోపం వచ్చి మళ్ళీ రారు కూడాను.

రంగురంగుల చోటులు. రంగురంగుల బాటలు. బాటల్లో వింతవింత ఆకర్షణలు. వాటిలో ఒకచోట ఒక దేవకన్య.

ఎవరా అని పట్టిపట్టి చూశాడులనుకుంటూ.

రూప!...

రూప స్కూలుఫైనలు పాస్ అయింది.

తనూ!...

పకపకా నవ్వింది రూప.

తనని వెక్కిరిస్తోంది

చాలా కోపం వచ్చింది. కొట్టాలనిపించింది.

సిగ్గేసింది.

భూమిలో కూరుకుపోవాలనిపించింది.

భూతం వచ్చింది దైవంలా.

"అన్నీ నువ్వే అనుకుంటున్నావు. నీ మానసిక స్థితిలో ఉంది. ఏదృష్టితో చూస్తే — అన్నీ అల్లాగే కనపడతాయి, కామెర్ల వాళ్లకి కనపడ్డట్టు..."

"మరి రూపెందుకు నవ్వుతోందీ...?"

తల్లి, రూపనుగురించి పలవరించడం వింది. లేపుదాం అనుకుంది. వద్దనుకుంది. ఆధోరణి మారింది కదా అని సంతోషించింది.

"నిన్ను సంతోషపెడ్దాం అని నవ్వుతోంది. వెక్కిరిద్దాం అనికాదు. నువ్వే అనుకుంటున్నావు అల్లాఅని."

'కాదు' అన్నాడు రామం...

రూపని చేత్తో లాక్కొచ్చింది భూతం తీసుకొచ్చి ప్రక్కన కూర్చోపెట్టింది. మీ ఆయన పరీక్ష తప్పాడు. నువ్వు పాస్ అయావు. నువ్వే తెలివయిన దానవు—అని పకపకా నవ్వింది భూతం.

రామం రూప ముఖం జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తున్నాడు.

రూప ముఖం కందగడ్డ అయింది. ప్రక్కనున్న బత్తాయ చాకు విసిరింది. అది భూతం హాసంలో కలిసిపోయింది.

అప్పుడు భూతం చూశావా రామం అన్నట్టు చూశింది. వారిస్తూ రూప చెయ్యిపట్టుకున్నాడు.

"చూడండి ఏమంటున్నాడో" అంది.

"తమాషాకి అన్నాడు మన స్నేహితుడేలే" అన్నాడు రామం.

"అవుతేమాత్రం" అని విస్సావాటంగా చూసింది.

"........"

"ఇటువంటివాళ్లోనా వేళాకోళం. మీగోరికి పోలేరు ఎవరూ. మీరు గొంతెత్తితే భువనాలే పులకిస్తాయి..."

"నిజంగా అది నీ ఉద్దేశ్యమా?" రామం అడిగాడు నమ్మలేనట్టు...

"కాక...." ఓరగా చూసింది.

"రూపా..." గుండెలకు హత్తుకున్నాడు.

పులకించింది మేను.

ఇద్దరూ చిన్మయానందంలో లీనమయారు.

నిద్రపోయాడు రామం

రామం తల్లి అ ఉ కూర్చుని ఉంది, బొట్టు చమటకు చారలు కడ్తూండగా.

తండ్రి రామందగ్గర కూర్చుని ఆమెను నిద్ర పొమ్మన్నారు.

'కోడలుమాట పలవరిస్తున్నాడండీ' అంది.

* * * *

రామాన్ని చూడగానే రూపకు చాలా బాధ అనిపించింది. ఇల్లా అయిపోయారేమిటి? తలకు కట్టు అక్కడక్కడ ప్లాస్టరు. నీరసపు దృక్కులు. తిన్నగా రామం దగ్గరకు వచ్చింది.

రామం కళ్ళు మూసుకుని ఉన్నాడు.

"నేనండి..." అంది తలవంచుకుని నిలబడి.

ఆనాడు కలలో కనపడ్డ రూప యిల్లానే ఉంది. 'కూర్చో' ప్రక్క చూపించాడు.

సిగ్గు పడింది.

"ఫరవాలే" అన్నట్లు చూసింది.

ఆ చూపులోనే మత్తెక్కించేదేదో ఉంది.

'కూర్చో చెప్తా.. '

కూర్చుంది.

"ప్యాసయావుకదూ. చాలాబావుంది' అన్నాడు ప్రశాంతంగా.

'ఉ' అంది వినపడీ వినపడకుండా.

"కాలేజీలో చదువుకుంటావా?"

ఏమో మాట్లాడలేని స్థితిలో అల్లా కూర్చుని ఉంది.

"ఫరవాలేదు రూపా. చదువుకో వస్తాంలే మానడం ఎందుకు. నాకు ఆ యోగ్యత ఎల్లాగూ లేదు..."

నోటికి చెయ్యి అడ్డం పెట్టింది.

తల్లి వచ్చింది.

లేచి నుంచుంది రూప.

నవ్వుకుంది తల్లి.

బల్లమీద పెట్టి "సగ్గుజావ తీసుకోమన్నారమ్మా డాక్టరుగారు. కొంచెం చల్లార పెట్టి..."

రూప జారుకుంటోంది మాట్లాడకుండా.

"ఇల్లా చూడు, అమ్మాయి. నాకు పనుంది..."

అంటూ తనే ముందు వెళ్ళిపోయింది.

రామం తల్లివంకకు. భార్య వంకకు చూపులు మళ్ళిస్తున్నాడు.

ఇద్దరూ తనని ప్రేమిస్తున్నారు.

కాని యిద్దర్లోనూ తేడా ఉంది.

తను ప్రేమించక పోయినా ప్రేమిస్తుంది అమ్మ. తననుంచి ఏమీ ఆశించదు. కాని తనకి ఆమె ప్రేమలో ఏదో కొరత కనిపిస్తుంది. అది తనకు చాలదు. ఇంకా ఏదో కావాలి. అది అమ్మదగ్గర లేదు. అది ఆమె యివ్వలేదు.

రూప....

రూప...జావ చల్లారి పోతోంది.

"అంత యివ్వడం యిష్టం లేకపోతే అమ్మనే యిమ్మనలేకపోయినావ్?"

చురుగ్గా చూసింది రూప. అదే సమాధానం. అది అంత నేనిస్తే పుచ్చుకోడం యిష్టం లేకపోతే ఆవిణ్ణి యిమ్మని పట్టుపట్టకపోయారూ అన్నట్టు; చాల్లెండి కొంటెతనం—అన్నట్టు; పోదురూ—అని విదిలించి సిగ్గుపడ్డట్టు ఎన్నో చెప్పింది ఆ చూపు.

ఎంతో తృప్తిగా వుంది ఎందుచేతో.

ఎన్నో విషయాలు ఆలోచించడం మానేశాడు రామం.

చెంచాతో తీసి నోటికి అందివ్వబోయింది.

"ఇల్లా పడుకుని తాగడం కష్టమండి..."

'అన్నీ మతిమరుపు' అని నొచ్చుకున్నట్టు చూసి—లేచి కూర్చోండి అన్నట్టు, అవ్యక్త సంజ్ఞతోటి వ్యక్తం చేసింది.

"మాట్లాడితే ముత్యాలు ఒలికిపోతాయా?"

ముక్కు మీద వేలు వేసుకుని, వరండాలోకి చూపించింది. ఏదో వుందని చూశాడు. నాన్నగారు...

మారాం చేస్తుంటే భయపెడ్తే బుద్ధిమంతుడయిపోయిన పిల్లాడిముఖం పెట్టి లేచి కూర్చోబోయాడు.

చేయూత ఇచ్చి కూర్చోపెట్టింది.

రామానికి మనోవికారాలు కలుగుతున్నాయి.

చంటిపిల్లవాణ్ణి సాకే తల్లిలాగుంది రూప.

జావ ఒక్కొక్క చెంచాయే పట్టింది.

మధ్య మధ్య చుటకలు వేస్తూ "చాల్లే యింక చాలు" అంటూ బ్రతిమాలించుకుని, బామాలించుకుని, జావ త్రాగాడు రామం.

నీళ్ళతో మూతి కడిగింది.

కొంగు అందుకుని తుడుచుకున్నాడు.

నాన్నగారు కొడుకు కోలుకోవటం చూసి నవ్వుకున్నారు. అన్నీ మర్చిపోవడం చూసి సంతసించారు.

మామగారు యిదంతా చూశారని గ్రహించి సిగ్గుపడిపోయింది కోడలు.

*　　　*　　　*　　　*

'అమ్మా' అది రామం పిలుపు.

జారుముడి వేసుకుంటూ వచ్చింది రూప. తలంటు పోసుకుంది. మల్లెమొగ్గలాగుంది.

"నిన్నెవరు రమ్మన్నారు?"

"మరే పాపం మీరు రమ్మంటే వచ్చానేమిటి?"

"మరెందుకు వచ్చావు?"

"నాఅంతట నేనే వచ్చాను. ఏమన్నా అవసరం ఉంటుంది అయ్యగార్కి అడిగిపోదామని...."

'మా అమ్మని పిలవడం అవసరం...'

"మీ అమ్మగారు రారు..."

"ఏం"

సంజ్ఞ చేసింది. నాన్కి నీళ్ళుపోసుకుంటున్నారు అని అర్థం. కొన్ని కొన్ని విషయాలు సంజ్ఞలో చెప్తూ ఉంటుంది. ఆ సంజ్ఞాపరిచ్ఛేదం అంతా వన్నెపించిన రామానికి.

"అవుతే నాన్నగార్ని పిలు..."

"ఆ...తగినవారే..."

"ఏం..."

తల అడ్డంగా ఊపింది.

"పోనీ—నువ్విల్లారా..."

"మడి..."

"మడికేం భంగం రానివ్వనులే ... కూర్చో ...చాలా ముఖ్యమయిన విషయం మాట్లాడాలి .."

దూరంగా ముక్కాలిపీటమీద కూర్చుంది.

"కాలేజీలు తెరుస్తారు..."

"అంటే...?"

"కాలేజిలో చదివేమాటుంటే వెళ్లుగాని..."

అది రోజూ అనే మాటే...

"మీరు వండిపెడ్తా రాకూడావచ్చి ..."

కనపడనివ్వుల్లు కరేలుమన్నా, ఆమె హృదయాన్ని అర్థం చేసుకున్న రామం పరిహాసంలోని పరిమళాన్ని ఆస్వాదించగలిగేడు.

"పెద్దప్లాను వేశాను. నీసలహా కూడా కావాలి."

"నేనేం యివ్వలేను సుమండీ..."

"అమ్మాయి తలుపుతియ్యమ్మా..." అదీ నాన్నగారి పిలుపు.

వెళ్లిపోయింది రూప.

బుక్ పోస్టు వచ్చిందని తెచ్చియిచ్చారు నాన్నగారు.

"నాన్నగారు—నేను యింక యీ స్కూలు ఫైనలు మానేసి..."

"శుభ్రంగా మానెయ్య..."

"సంగీతం సాధకం చేద్దామనుకుంటున్నా..."

"అల్లాగే" అన్నారు...

అంతకంటె ఆయనకు కావల్సింది ఏముంది. రామం ఎల్లాగయినా సుఖంగా ఉంటే అదేచాలు.

విజయనగరం ప్రయాణంఅని, ఎప్పుడాఎప్పుడా చెప్పడం అని ఉరకలు వేస్తోంది అతనిమనస్సు.

నాన్నగారు అటువెళ్లారు — యిటువచ్చింది రూప.

"కాలేజీలు తెరుస్తారు" అంది.

"అంటే...?—రామం

"కాలేజీలో చేరేమాటుంటే వెళ్లురుగాని.." రూప.

"మీరు వండిపెడ్తారా కూడావచ్చి..."రామం.

కిలకిలా నవ్వింది రూప.

నవ్వుకున్నారు యిద్దరూ.